



**ALBERT FERRER
FLAMARICH**

MUSICÒGRAF
I HISTORIADOR DE L'ART

Música, reconciliació i la Simfònica del Vallès

En un present turmentat pel brogit incessant d'un món desorientat, on els individus viuen sovint esberlats per la manca de sentit i la distància de l'altre, la música s'alça com una força doblement transformadora: refugi per a l'esperit i altaveu per a la consciència. Més enllà del consol i l'evasió és una veu incòmoda, una mà estesa, una sacsejada necessària. Així es va concebre el concert de Setmana Santa que l'Orquestra Simfònica del Vallès sota la direcció de Xavier Puig va oferir al Palau de la Música Catalana en la segona sessió de la gira que durant aquelles dates va oferir en diverses ciutats catalanes.

Es tractava d'una mena de cerimònia sonora on el llatí, l'hebreu i l'àrab van dialogar gràcies a cinc compositors procedents de contextos, tradicions i fes diverses; congregant-nos en un escoltar l'altre que, com a símbol i com acció, pot ser més que un simple gest musical: és un acte de pau. Quelcom, per cert, que no tots els pobles d'alguna de les religions representades assumeixen en un clar gest d'intolerància, fanatisme i menyspreu pels drets humans.

El punt de partida va ser *Fanfare for the Common Man* d'Aaron Copland que Puig va dirigir sense manllevar potència, solemnitat i austeritat en una execució centrada en la claredat, la força essencial de la matèria sonora i l'ex-



pectativa del ressò en els silencis. El viatge emocional va continuar amb el famós *Adagio per a cordes* de Samuel Barber, presentat en la versió per a cor mixt, *Agnus Dei*, cantat en un crescendo progressiu, tensió interna, matisos de color i la variabilitat necessària en la densificació de textures i progressió harmònica fins al clímax amb un depurat vibrato de les veus.

Enmig i en clau islàmica, *Zikr*, del compositor indi A.R. Rahman, adaptada per Ethan Sperry sonava amb energia rítmica i el punt d'obsessiva repetició que la peça i el que s'hi canta requereixen. Alhora traspuava una essència que, més enllà del ritme de dansa i jocs d'homofonia puntualment trençada i diversificada, divergeix dels cants litúrgics occidentals.

A grans trets Puig va enfocar la massa coral cap a un treball acurat i afinat, tant en els compassos a cappella com en els contrastos

TEMPORADA SIMFÒNICS AL PALAU

Cor de Cambra de Granollers. Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida. Cor de la Universitat Rovira i Virgili. Coral Mixta d'Igualada. Cor Montserrat de Terrassa. Orquestra Simfònica del Vallès. Xavier Puig, director musical. Copland: *Fanfare per a l'home comú*. Barber: *Agnus Dei*. Rahman: *Zikr*. Bernstein: *Chichester Psalms*. Jenkins *Missa de l'home armé* (selección)

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
DE BARCELONA. 6 D'ABRIL DE 2025

dinàmics; amb una bona actuació de la veu blanca al segon dels *Chichester Psalms* de Bernstein que van destacar per la varietat idiomàtica, la frisança rítmica i estimulant joc de colors ben conjunta amb l'orquestra. Quelcom també perceptible en la selecció de vuit dels fragments escollits de *The Armed Man: A Mass for Peace* de Karl Jenkins. Inspirada en una cançó renaixentista que advertia contra els perills de l'home armat, aquesta missa moderna construeix un mosaic on convergeixen fragments litúrgics, textos d'origen divers i un fort pes percussiu. La peça, com una crida final, sintetitza el missatge global del concert: la necessitat urgent de trobar camins de pau enmig del caos contemporani tal com recordava el mateix Xavier Puig amb la sensatesa i el necessari esperit crític que el caracteritza en dirigir-se al públic a l'inici del concert. |